

Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával.

2 Kor 5,19a

Békétlen világban élünk. Az emberek türelmetlenek és gyakran ingerültek, ajkukon egymást érik a panaszok mondatok. Békességet hirdetnek a földi hatalmasságok, de cselekedeteik pontosan az ellenkezőjét mutatják. Katonák masíroznak a láthatatlan ellenséggel szembe, hogy megvédjék a demokráciát. Hogy milyen az a demokrácia, melyben nem a baloldal vagy jobboldal, hanem a pénz hatalom és az istennek kikiáltott gazdasági erők uralkodnak, s ezzel kettéosztják a társadalmat fent lévőkre, s alant levőkre – nos ez egy másik kérdés. Ami biztos, hogy a hitetlen ember számára kevéske alternatíva adódik a békesség elnyerésére. Ha valaki ebben a nyugtalan világban a békesség szigeteként birtokolhatja az övével, az az egyik legnagyobb kiváltságos az Életnek.

Amíg az Ószövetségben a haragvó Istent kell a törvény alapján megengesztelni áldozatokon keresztül, addig az Újszövetség istenképe egészen mást tanít: Az embert békélteti meg – az Isten. Ugyanis nem az Isten, hanem az ember a felfuvalkodott (önzése által) és nem az Isten „dühös“, hanem az ember békétlen! Akárhogyan is nézzük, az ószövetségi és újszövetségi istenfogások alapvetően különböznek...

Aki nem érzi szükségét annak, hogy megbéküljön az Istennel, az még magával sem akar kibékülni. Az ilyen ember még divatos ideológiák és barokk világnézetek délibábos világában él. Azt hiszi, hogy a következő pillanatban már az övé lesz az áhított cél – hiszen az már csak karnyújtásnyira van tőle –, de megragadás gyönyörűsége helyett csak a csalódás keserű szomorúsága költözik újra a lelkébe. Nincs más Kulcs, amely képes megnyitni minden ember problémáinak zárjait, csakis az, Aki a Hatalommal Felkent. (Énekeskönyvünk 133-as énekének 4. verse: Ó jöjj, Kulcs Dávid törzséből!) Hatalom nélkül nem sokat ér a jó szándék... megvalósítani a jót csak akkor lehet, ha a hatalom erőit kölcsönöz neki. Nagypéntek isteni ereje a Krisztus emberi elhagyatott-

ságában van. Az az abszurditás, hogy az ember képes saját Istenét megfeszíteni, mindent elmond az emberi lélek szélsőségeségéről. Tanulságos, hogy a rossz romboló ereje soha nem irritálja az embereket annyira – Mert ugye mit is tehetnének? Hát ilyen a világ! –, mint a Jó tökéletessége; gondolkunk csak az irigységre, mely tulajdonságot találóan önmagát fojtogató asszonyként ábrázoltak a középkorban... Akit nagypéntek botránya nem mozdít meg semmilyen irányba, az pontosan olyan embertípus, melyet Jézus Urunk a Magvető példázatában az útszélhez hasonlít, ahová hull ugyan az Isten tanításának magva, semmi nem gyökeredzik meg.

Az Isten békessége nem kizár a világból, hanem elküld a világba. Akik zárt közösségekben ápolgatják Istentelátaltségük örömet, azok látják ugyan a világot, de csak fekete-fehérben. A szürkeárnyalatok azonban sosem adhatják vissza a mezők virágainak csodálatos szírványszíneit, márpedig az Isten színekben hozta létre ezt a világot! Aki „struccosan“ bedugja fejét a homokba – az még a sivatagos pusztában él... márpedig mindannyian az Ígért gyermekeként a lélek zöldellő virágos Kánaánjába hívtunk el... Odatalálni egyedül nem tudunk. Kell Valaki, aki mutatja az utat, Aki velünk van. Ő az Emmanuel-Mester, a Felkent, a közőnk jött megtestesült Isteni Szeretet. A szeretet soha nem elismerését küzd, hanem a lehetőségeket keresi,

hogy szerethessen. A világ átölelésének, megbékéltetésének titka nagypéntek misztériuma: mely egyfelől az emberiesség abszolút kudarca, másfelől, s ez az evangélium, a Szeretet önfeláldozása lelkünk békéjéért...

Húsvét-hajnal emberi tapasztalása – az üres sír – félelmet keltő, borzongással teli... olyan dimenziókat nyitogat, mely csak a szenvedéseink szorításában érezhető. Nem is tudnak ezzel mit kezdeni a „világiak“, akiknek húsvéti szenzációja az, hogy megtalálták Jézus sírját, és csontvázát, melyet „itt és most, csak nekik, csak most“ a média „önzetlen tudósítani akarásának“ köszönhetően megláthatnak. S láss csodát a sírfelirat: „Ez Jézus sírja“ valódi, mert Jézus névre annyian hallgattak az időtájt, ahányan a Jánosra vagy Jakabra... de húsvét üzenete nem Jézusban, hanem a Krisztusban (a görög Krisztosz, a héber Messijáh is ezt jelenti) van: azaz Isten Hatalmával Felkent.

Ő az, aki Húsvét hajnalán földi életének 33 évi alázata, s a kereszthalál gyalázata után újra magára vette azt a dicsőséget, melyet testtelételének csodájakor letett az emberlét kapujában... Az Isten láthatatlan ereje ma is felemel, távlatokba helyez, ahol megérezhetjük és megélhetjük a belső béke áldásait.

Adójának 1 %-val támogat-sa továbbra is iskoláinkat, szeretetotthonainkat, karitatív munkánkat!

Barátainak, ismerőseinek, rokonainak figyelmét hívja fel szép céljainkra! Keres-sen segítő társakat emberbaráti szol-gálatunkhoz!

Evangélikus Egyházunk Aprii kcsja: 0035

KÖSZÖNJÜK!

Itt köszönjük meg mindazoknak a támogatását, akik a „Tatai Evangélikus Kistéplomért Alapítvány“-t 1%-os felajánlásaikkal támogatták. Az így be-folyt összeg a 2005-ös esztendőben

255.057 Ft

volt. Nagylelkű támogatását, segítségét köszönjük!

Gyülekezet Vezetősége

Kedves Testvérem!

Szeretettel köszöntöm Gyüle-
szeptünk Vezetősége nevé-
ben is, s kívánok Önnek és szeret-
teinek áldott húsvéti ünneplést!

Az elmúlt több mint tíz évben
húsvétkor – karácsonyhoz hasonló-
an – vastagabb számmal jelenik meg
a Lutherrózsa. A szerkesztő-kiadó
lendülete nem tört meg, de a sokak
által várt újság előreláthatólag pün-
kösd környékén jelenik meg. Addig
is olvassák figyelemmel internetes
oldalunkat (<http://tata.lutheran.hu>)
és az elérhetőségünket adják tovább
másoknak. Honlapunk látogatottsá-
ga majdnem 11 ezer(!), s még nem
vagyunk „egy évesek sem”... Igen
sok helyről kapok visszajelzést napi
áhítataimmal kapcsolatban, melyek
megerősítenek, hogy ezt a számom-
ra kedves munkát folytassam. Gya-
korlatilag egyetlen tudom magam
a magyar világhálón, aki nem
„főállásban”, minden reggel áhíta-
tokat ír... Ennek a „mannának” kü-
lönleges íze van, hiszen friss! Aho-
gyan megírom, néhány másodperc
múlva már olvashatják *Ukrajnában*
és *Romániában*, *Szlovákiában* és
Németországban, *Belgiumban* vagy
éppen *Ausztriában* – hogy csak a
leggyakoribb külhoni megkeresése-
ket említsem. Mindenki érdeklődé-
sét köszönöm, Isten áldása legyen
rajtuk! Számomra is minden reggel
különleges, amikor is Isten igéjével
kezdhetem az új napot.

Többek kérésére az áhítatokat
CD-re is felolvasom, így azok
meghallgathatóvá is válnak. Remé-
lem ennek a munkának az eredmé-
nye Pünkösdkor hallható lesz. Külön
köszönöm feleségem kántori közre-
működését! (Ugyanis az áhítatokat
orgonajáték színesíti – a „stúdió-
munkálatok” jelenleg folynak.)

Húsvéti ünnepkör van, keresz-
ténységünk centrális üzeneté-
nek legdrámaibb liturgiai hordozásá-
ban kifejeződő napok ezek. Érdemes
megállni, s időt szakítani Istenre,
önmagunkra és embertársainkra.
Ehhez nyújtanak segítséget alkalma-
ink, melyekre ezúton is hívogatom!

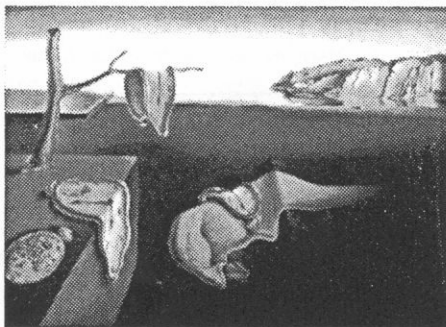
Imádságos szeretettel
Önre gondolva,

János Kátai

Az az egy azonban ne legyen rejtve
előttek, szerettem, hogy az Úr
előtt egy nap annyi, mint ezer esz-
tendő, és ezer esztendő annyi, mint
egy nap.

2 Péter 3,8

Mit tudunk az időről? Vajmi keve-
set, szinte semmit. Azt naponta érez-
zük, hogy gyorsan telik, azt meg tu-
dósok bizonygatják hogy relatív, de
hogy valójában mi is az idő, az olyan
nagy misztérium számunkra, mint az
Isten maga. Amit még nem tudunk az
időről – az a lényegesen nagyobb rész.
Ma reggel talán egy kicsit közelebb
kerülünk a megértéséhez, ha az Ige
hajnali fénysugaraiba térdelünk...

Az első üzenet, hogy Isten máskép-
pen méri az időt. Mi órával, ő pedig
húséges életekkel. Az Ő távlati szá-
munkra szédítőek, s nemcsak azért,
mert ezer esztendő az nekünk har-
menc-negyven generáció... Isten-fogal-
munk életünk folyamán egyre tágul és
mélyül, de a soha nem válhat teljessé,
hiszen születés és halál idői korlátai
között vagyunk. Megérteni csakis ak-
kor tudjuk majd, ha már nem lesz idő,
csak Isten maga, s reménységünk sze-
rint mi pedig Őbenne.

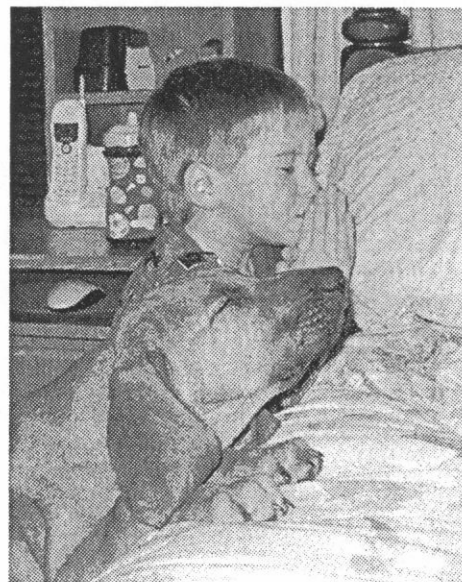
Mi azzal küszködünk naponta,
hogy az időnk elfolyik, s nem értük el
a kitűzött célt. De mi az igazi célunk?
Sokak számára az az életcél, hogy egy-
ségnyi idő alatt minél több történés-
ben részt vegyenek, hogy ne maradjá-
nak le semmi fontosról. De lehet an-
nál fontosabb, mint a saját életünk...
az Istenre találásunk? (Régen ezt üd-
vösségnek mondták.) Aki Istenben
van, s Isten is őbenne, annak megvál-
tozik a viszonya nemcsak embertársai-
val, de az idővel is. Ami eddig legyőz-
hetetlen ellenség volt, az Istennel
együtt segítő baráttá válik. Az idő
nemcsak lehetőség arra, hogy tartal-
mat nyerjen az életem, hanem arra is
kiváló eszköz, hogy az idő múlásában
megmutatkozzék az Isten áldása.

Az időben való részesedés a legna-
gyobb adomány. Először is azért mert
Földről kapjuk. Aki adja, azért is ad-
ja, hogy észrevegyük végességünket, s
ezáltal cselekedeteinknek, szavaink-
nak iszonyatos súlya és jelentősége le-
gyen életünkben. Másodszor az aján-
dékot illik kibontani, vagyis meg kell

osztanunk másokkal - azaz időnkét,
amit kegyelemből kapunk, tovább kell
adnunk. Isten csodája, hogy ami Tőle
jön, az nem fogyatkozik, hanem sza-
porodik, amikor részesítünk benne
másokat. Harmadszor, az idő bár-
mennyire is úgy tűnik a mienk, mi
rendelkezünk vele, mégsem a mienk,
mégsem az enyém, hanem az Istené.
S ha Ő visszaveszi, akkor nincs to-
vább, és nincs újra... Létezésünk egy-
szeri és megismételhetetlen az idő
számunkra mérhető vonalán. Bán-
junk hát vele úgy, hogy általa békesé-
get nyerjen a szívünk...

**Az imádkozásban legyetek kitartó-
ak, és legyetek éberek: ne szűnjetek
meg hálát adni. Bölcsen viselkedje-
tek a kívül állók iránt, a kedvező al-
kalmakat jól használjátok fel. Beszé-
detek legyen mindenkor kedves, só-
val fűszerezett, hogy így mindenki-
nek helyesen tudjatok felelni.**

Kolossé 4,2; 5-6

Imádkozás, magatartás, beszéd.
Külön-külön mindegyiket órákon át
lehetne magyarázatni. A három fo-
galom együtt még szemináriumi dol-
gozat témája is lehetne - legkevesebb
két szemeszterre elosztva. Ami közös
mindháromban, hogy a minőségük, az
ember emberségétől függ. Nincs rossz
imádkozó, de azért bölcs. Nincs durva
beszédű, de azért példás magatartású,
ahogyan nincs jól imádkozó, segítő-
kész ember, aki mindeközben össze-
vissza locsog vagy hazudozik. A há-
rom tulajdonság, mint a suszter há-
romlábú széke, akkor áll stabilan, s
akkor terhelhető az egész szék, ha
egyforma lábakkal mértézték, ugyan-
abból az erős, egészséges fából. (Pl.
"emény fából faragták ezt a le-
gényt!")

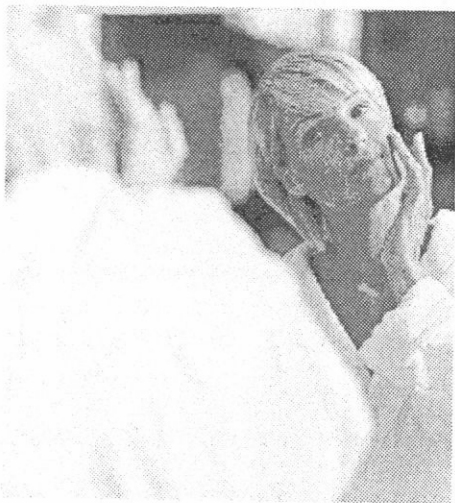
Isten is azt kívánja tőlünk, hogy
imádságaink, cselekedeteink és beszé-
dünk egy és ugyanazon töről fakadja-

nak: az Ő szeretetéből. Ha helyébe más gyökerek kerülnek: ezoterikus tudás, gnosztikus gondolatok vagy barkácsolt modern életfilozófia, melyek az élet törvényeinek ellentmondanak, nos akkor csak idő kérdése, mikor borul a „szék“... Mert egy törvény van, s egy igazság. (Ugyankor: A törvény mégsem igazság! A törvény akkor is törvény, ha nem igazság.... Wass Albert)

Ébernek kell lenni nemcsak sutto-gó, imádságos gondolatainkban, de kimondott szavainkban és cselekedeteinkben. Ez csak akkor lehetséges, ha harmóniában vagyunk világgal, önmagunkkal s Teremtőnkkel. S hogyan érhető el ez a harmónia? Csakis szüntelen hálaadással! Hálásnak kell lennünk a jóért, de a dorgálás is a javunkat szolgálja, ezért azt is illik megköszönni. Az alkalmak nagyon gonoszak, mert mindegyik múlandó, s bármilyen szép is a pillanat, gyorsan kifolyik „kezünkől“ és engedelmessége a Törvénynek az is beleolvad az idő számunkra végtelen folyamába.

S mit jelent kedves beszédűnek lenni? Ha nem alaptalan dicséretekre, vagy romboló kritikára nyílik a szánk, hanem az Isten ígéjének személynkre szabott, megélt igazságainak bizonyágtételére. Így jelenlétünk soha nem lesz terhes a másik ember számára, mert úgy tudott továbbmenné életében, hogy általunk, mint Isten alázasat eszközein keresztül töltekezett egy kicsit, s legközelebbi találkozásunkkor reményég szerint nemcsak ránk nevet majd, hanem eladdig másokat is vidámitott mosolyával..

Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.

1 Kor 15,10

Helyes önértékelés. Első lépés az egészséges lelki életben. Felborult erkölcsi rendű világunkban nemhogy önértékelési zavarokkal küszködik a társadalom jelentős része, de sokan

olyannyira "elcsúsztak", hogy már önértékelésük sincs. Az "Ismerd meg önmagadat!" híres görög mondás is arra figyelmeztet: ismerd meg a benned „lakozó“ Istent. Igazi önismeret tehát csak Isten előtt állva lehetséges. Minél mélyebben akarjuk magunkat megismerni, s felismerni helyünket a világban, annál kevésbé tudunk állni, ha azt is tudni akarom ki vagyok, akkor Isten előtt térdelnem kell... imádság nélkül ugyanis nincs közeledés az Isten, a lét titkaihoz.

Pál tudja, hogy kicsoda. A zsidók oldaláról nézve aposztata (hitehagyott), a görögök szemében szórakoztató bolond, aki azonban meghallgatásra érdemesen adja elő meséit a feltámadt "emberfiáról", a lét igazságát keresők számára utat mutató apostol... önmaga szemében pedig „bűnösök között az első“, aki „kárnak és szemétnék ítél mindent a Krisztusért“. Számára egy dolog a fontos: Isten közelében lenni. Nem az számít, hogy ki volt, mivé válhatott volna, hanem csakis az fontos az életében, hogy a felfoghatatlanul nagy kegyelmet megtapasztalhatta a damaszku-szi úton, s nyilvánvalóvá vált a lelki-összetört Saul számára, hogy ha élni akar, akkor csak Pálként mehet tovább...

Identitásválságban van a világ. Hiába tiltakozunk, a mi mikrovilágunk, hétköznapi életünk sem kivétel ez alól. Nem is tinédzser manapság az, akit nem az alternatív néven szólítanak. De idősebbek közül is rengetegen vannak, akik álnevek mögé bújnak, nemcsak az internet virtuális világában, hanem a valóságosban is. Miért is? Mert nem tudnak azonosulni a saját életükkel! Hogyan is tudnának, amikor annak nagy össze-vissza szénaboglyája vétkekből, bűnökből, súlyos mulasztásokból, gyakran szexuális abberációkból áll... több mint elszomorító a statisztika a "családon?" (inkább egymásmarcangoló közösségek!) belüli erőszakról... hogyan nőhet fel így, válhat emberré, egészséges lelkületűvé a következő generáció? Sehogy. Predesztinált a deviancia, prognosztizálható a szociális katasztrófa.

Amikor már nagyon elhatalmasodik a gonoszság, Isten kegyelmet gyakorol. A bűn trágyadombján gyönyörű, szentéletű virágok nyílnak, fölfelé mutató jelként. Aki látja elgondolkodik emberről, világról, s talán Istenről is. Mert a teremtetett embert csak az töltheti el boldogsággal, ha Teremtőjében, általa létezik és fürdik Szere-tete Napfényében. Csak így tudja élete szívárványszíneit természetesség-gel, örömmel szórni a világban...

A tanítványok összeszedték, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek.

Jn 6,13

Ha az emberek tudatában megkopik a kenyér szimbolikus jelentése, sőt elveszíti a szó "mindennapi" az önmagán túlmutató jelentését, akkor beteljesedik a „látván nem látnak, s hallván nem hallanak“ Bibliából jól ismert prófécia. Amíg a világ egyharmada éhez, a világ másik ún. jóléti harmadában feltartóztatlanul emelkedik azon betegek száma, akik betegségüket a mértéktelen evésnek, ivásnak köszönhetik. Az igazi kenyér, amiben minden benne van, egyre ritkábban található meg a polcokon, de a legfinomabb kenyér talán éppen az, amibe az édesanyák belesütik a saját szívüket is... Azt, hogy kevés az ilyen kenyér, jelzi társadalmunk állapota is. Ugyanis a kenyér nem dekoráció az asztalunkon, hanem táplálkozásunk alfája és ómegája. A kenyér nem a szemnek, hanem a testnek készül! Tudom, az áruházak polcain a kenyerek úgy néznek ki, mintha minden bennük lenne... s mi minden van bennük!

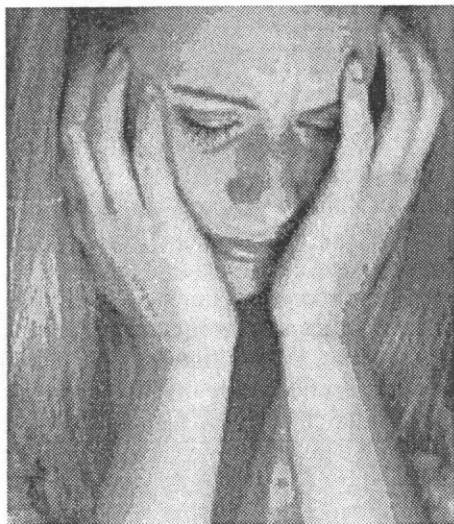
Jézus öt kenyérkével ötezret elégit meg, sőt a maradékkal még tizenkét kosarat is teljesen megtöltenek. Miről van itt szó? Talán arról, amit néhány írásmagyarázó fejteget, hogy általában mindenki csak magára gondol, de amikor Jézus leülteti őket ötvenes csoportokba (egy olyan közösségbe, amely éppen még átlátható, de már erőt is képvisel, amolyan „nagy családos“) akkor mégis előkerülnek a tarisznyákból a maradékok? Az üzenet tényleg az lenne, ha átlátható közösségekben vagyok, akkor láthatók a közös célok is? Vagy esetleg többről?

Jézus maga az élő kenyér. Aho-gyan az öt kenyér sok ezer búzasze-me egykoron magába gyűjtötte az életető Nap fényét, ugyanúgy Jézus öt sebe is azt a Fényt hozta ebbe a világ-

ba, amely egyedül képes megelégtetni a lélek éhségét. A léleknek ugyanis nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Nem a kegyes frázisok naponkénti ismételtetése a kulcs az Istenhez, hanem az őszinte bűnbánat. Ha ez nincs, akkor nincs Istenhez való megtérés sem! „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak!” – mondja Jézus, mert tudja, hogy gazdagság, önzés, kivagyiság mind olyan visszahúzó erő ebbe az anyagvilágba, hogy még a teve is könnyebben átmelegy tő fokán, minthogy az ilyenek bejussanak az Isten országába. Megelégtetni csak az Isten tud, de ezt nehezen értik az emberek. Ezért szükséges mások elé odaélni a Fenntről kapott szeretetet, ami egyedül hitelesíti szavainkat.

Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta.

Ézs 53,6a

A nagy középkori katolikus misztikus, Eckhart mester mondja: „Él az, ami belülről mozgatja önmagát, de amit kívülről mozgatnak, az nem él.” Aki a világot (a külsőt) igyekszik megnyerni, az elveszíti önmagát (a belsőt) – mondja Jézus. Fejlett világunkat a külső (azaz anyagiak) erejének csúcstechnológiával hallelújátatott diadalútja jellemzi. Mindez azért lehetséges, mert a ma embere felfokozott kicsinyességben él. Nem tud felülemelkedni. Hogyan is tehetné, hiszen a „matéria” lehúzza. Mivel nem tud szárnyalni, ezért szárnyaszegett az élete. Csak a lélek tudná repíteni őt – de ettől elzárkózik. Így gázol át az élet pocsályáin, s természetesen sáros lesz teste is, meg a lelke is. Álspiritualitásba menekül, ami kényszeres rögeszme csupán, hiszen csekély fáradsággal megszerezhető „üdvösség”, „megváltás”, mindösszesen: lelki béke – nem létezik. Aki kupeckodik az olcsó megváltás ígéretével, az az észvilág sikeres kókler-prófétája lehet,

de a valóság áldott ígehirdetője soha... Így aztán még inkább húsbavágó (létünk metsző) az ézsaiási megállapítás: mindnyájan tévelyegtünk...

Higgyük el: Nincs kivétel, nincs alternatívája létünknek, hogy „majd én megmutatom” és hogy „én pedig csak azért sem” – néhányutcatú életünk rövideje okán nincs is lehetőségünk másra! Alig legegészünk egy keveset az élet nagy és szép virágos rétjén, és még meg sem próbáltunk minden harmatos és kíváncsú fücsomót (ismeret), s máris jön a farkas (az idő) és nincs menekvésünk: végez velünk... A költő (Faludy György) vijjoni valóság-definíció tolmácsolása teljesebb:

„Kényúrként éltünk... kontárok voltunk... balgán játszottunk... buján fetrengtünk... kufárok voltunk... tunyán henyltünk... titkot üztünk... álszentek voltunk...”

...s az évek szálltak, mint a percek, véred kiontott harmatával

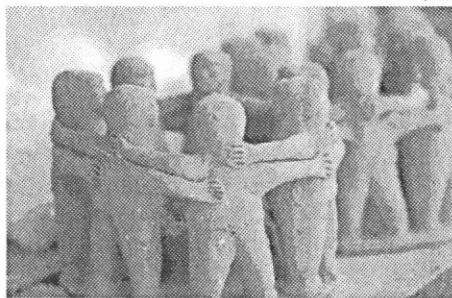
irgalmaz nekünk Jézus Herceg!”

„Mindenkinek a maga útját járja”, tyúklépésekben szeljük a mindenséget, hisszük a szabadságunkat, mely nem más, mint a tömött liba álma a repülésről... „Ki szabadít meg ebből a nyomorult testből (emberlétünk)?” – kiált fel Pál apostol. Csakis az, akinek erre hatalma van, a Felkent. A Jó Pásztor, aki életét adja juhaiért.

Vezetésre szorulunk, mert irányítás nélkül csak a „dzsípíeszes” koordinátáinkat ismerhetjük meg a világban, de helyünket soha. „Márpedig kell, hogy legyen egy hely ezen a világon, ahol otthon vagyunk...”

Én az ÚR vagyok szabadítód és megváltód.

Ézsaiás 60,16

Szabadulás? Megváltás? Mitől és miért? Szabadnak és önmagát nagykorúnak tudó ember mégse tud uralkodni magán... Szabadság helyett szabadosság, konstruktivitás helyett destruktivitás jellemzi. (Minden nap 165 állatfajta pusztul ki Földünkön!) Nem csak globálisan veszélyforrás az ember, de közvetlen környezetében is. Ha nem így lenne, nagyobb lenne a közbiztonság, kevesebb lenne a deviancia, és több lenne a megelégedett ember. Sajnos nem így van. Lassan a

társadalmi burnout (kiégés) tüneteit tapasztalhatjuk. Ilyen helyzetben már csak az Isten segíthet – újra relevanciája van a szónak: megváltás.

Szabadulni van mitől. Mindenekelőtt korunk pestisétől, a könnyű élet ígéretétől. Az élet nemcsak bármilyen áron szerzett pénz, s élvezni-tudás kérdése. Úgy néz ki a mai világ embere, mint az az erdész, aki elfelejtette a hivatását. Ahelyett, hogy mesélne az embereknek, a folyamatosan változó, csodálatos erdei világról és őket irányítgatva megtanítaná őket a fa okos és mértékletes felhasználására, felejtve erdőt, s kerülve embert is, engedélyeket pecsétel naphosszat: s a fa dől és dől, s az erdő lakói velük együtt pusztulnak.

Favágó életet élünk. A teljesítmény izgalmában elfelejtettük az ültetés szépségét. A természetes világot lerombolva belemenekültünk egy mesterséges, "virtuális világba", ahol minden fontosabbá vált, mint a természetes valóság. Csoda-e, ha bolyong lelkünk a természetellenesben? Nyilvánvalóan csak ezt tudja tenni, hiszen nincs otthon, nem ez az ő világa.

Megváltást munkálni, szabadulást hirdetni csak akkor lehet, ha megváltoztatjuk látásunkat: Szolgáltatás helyett újra szolgálni kezdünk. Mindaddig, amíg nem vállaljuk fel a terhet – Jézus mondja a kereszthordozásról: 1) „fogadjátok el kereszteteket” és 2) „vegyétek fel”.

Terhet felvállalni az első lépés a teljesség felé. Amíg nem nyomja vállunkat az értelmes munka terhe, addig a lelkünk az álmok prése alatt nyög, s a szabadulás után vágyakozik... hiszen több kell hogy legyen az élet, mint a zsíroskenyér szünet nélküli majszolása.

Imádkozzunk!

Uram! Előtted nem tudom titkolni életemet, hiszen Te jól látod minden pillanatát... Látod örömeimet, s vergődéseimet, amikor kizárlok gondolataimból, s a magam eszére hagyatkozom a Te bölcsességed helyett. Minden szavamnak, minden lépésemnek, minden mulasztásomnak a következményével szembesítesz Uram.. Elfutni Előled nem tudok, hibáim, vétkeim, bűneim ostorcsapásai utolérnek.

Add nekem Lelked áldását, hogy meg tudjak állni a hitben, s cselekedni tudjam a szeretet parancsait! Adj nekem alázatosságot a türelmes élethez, hogy gondviselésed jósága mellett ne menjek el közömbösen naponta! Add meg azt, amire leginkább vágyom, de magam sem tudom hogyan kérjem Tőled: Irányításodat életem kihívásai között! Ámen